Charles-Pierre Baudelaire

Albatrosul

Pe punţi, spre a-şi trece vremea, adesea marinarii
Prind albatroşi de mare care se-aţin nebuni
De foame, după nave, în zbor, pe când pânzarii
Plutesc pe nesfârşirea albastrelor genuni.

Abia l-au prins matrozii şi l-au lăsat pe scânduri,
Că regelui din nalturi, stingher, şovăitor,
Aripile i-atârnă ca două albe rânduri
De vâsle de corăbii târâte-n urma lor.

Înaripatul oaspe e jalnic, fără vlagă,
El care mândre aripi în cer desfăşura!
O pipă-n gură-i pune un matelot, în şagă,
Şchiopând imită altul infirmul ce zbura.

Ca prinţu-acesta falnic, domnind prin vaste locuri,
Poetul, nalt prin geniu, domină-n univers,
Dar exilat în lume, în râset şi batjocuri,
Aripile-i gigante l-împiedică din mers.

Amorul şi Craniul

Pe craniul Omenirii şade
Amorul cocoţat
Şi prostul, pe-acest tron, sloboade
C-un râs neruşinat

Băşici rotunde, pus pe glume,
Şi le înalţă-n cer

Charles-Pierre Baudelaire

Albatrosul

Pe punţi, spre a-şi trece vremea, adesea marinarii
Prind albatroşi de mare care se-aţin nebuni
De foame, după nave, în zbor, pe când pânzarii
Plutesc pe nesfârşirea albastrelor genuni.

Abia l-au prins matrozii şi l-au lăsat pe scânduri,
Că regelui din nalturi, stingher, şovăitor,
Aripile i-atârnă ca două albe rânduri
De vâsle de corăbii târâte-n urma lor.

Înaripatul oaspe e jalnic, fără vlagă,
El care mândre aripi în cer desfăşura!
O pipă-n gură-i pune un matelot, în şagă,
Şchiopând imită altul infirmul ce zbura.

Ca prinţu-acesta falnic, domnind prin vaste locuri,
Poetul, nalt prin geniu, domină-n univers,
Dar exilat în lume, în râset şi batjocuri,
Aripile-i gigante l-împiedică din mers.

Amorul şi Craniul

Pe craniul Omenirii şade
Amorul cocoţat
Şi prostul, pe-acest tron, sloboade
C-un râs neruşinat

Băşici rotunde, pus pe glume,
Şi le înalţă-n cer
Spre-a împlini o altă lume
Ascunsă în eter.

Iar globu-n firava lucire
Din zborul larg deschis
Îşi scuipă sufletul subţire
Ca auritul vis.

Cum sar băşicile, din craniu
Aud suspin smerit:
- "Acest joc sângeros şi straniu
Când va avea sfârşit?

Căci orice-n gura-ţi crudă poate
S-arunce-n cer senin
Mi-s creier, carne, sânge - toate,
O, monstru asasin!"

Armonie în amurg

E vremea când pe lujer, în seara ce se stinge,
Vibreaz-asemeni unei cădelniţi orice floare;
Acum parfum şi sunet de-a valma-ncep să zboare,
Vals trist şi moleşeală ce farmecă şi-nfrânge!

Vibreaz-asemeni unei cădelniţi orice floare;
Vioara ca un suflet pe care-l chinui plânge;
Vals trist şi moleşeală ce farmecă şi-nfrânge!
Frumos şi grav e cerul ca bolta din altare.

Vioara ca un suflet pe care-l chinui plânge;
Un suflet blând pe care nimicnicia-l doare!
Frumos şi grav e cerul ca bolta din altare;
Şi soarele în zare s-a înecat în sânge...

Un suflet blând pe care nimicnicia-l doare

Vestigii luminoase din vremi trecute strânge!
Şi soarele în zare s-a înecat în sânge...
În mine amintirea-ţi e-o lacră de odoare!

Bătrânele

În vechile oraşe cu străzi întortocheate
Pe unde chiar urâtul surâde-ncântător
Pândesc, purtat de toane fatale, cam ciudate
Făpturi trec garbovite, c-un ce fermecător.
…
Făcându-şi din durere un strop de miere-ascuns
…bătrâna dreaptă încă şi mândră stă deoparte
…
Cu ochii-i de acvila clipind privea departe;
De marmur fruntea-i parcă spre lauri se-nalţă!…
….
Astfel vă duceţi toate, răbdând şi fără plângeri
Prin hăul de oraşe, voi mame ce-aţi trăit
Cu inimi sângerate, voi curtezane-ori îngeri
Al căror nume-odată de toţi era rostit.
….
Voi ce-aţi trecut prin glorii, făcând din graţii jocuri
Nu vă mai ştie nimeni! Cheflii neomenoşi
V-aruncă-n treacăt vorbe de dragoste-n batjocuri;
Pe-ai voştri pasi fac schime copiii ticăloşi

De soarta ruşinate, voi umbre scorojite
Ce-n tremur mergeţi frânte, lungi ziduri dibuind
Nu vă salută nimeni, amarnice ursite!
Umane vreascuri doară-n vecie înflorind!
…
Ruini! Suntem un sânge! Şi-un gând, o-ngemănare
Solemn, în orice seară vă spun adio, eu!
Dar unde veţi fi mâine, voi Eve-octogenare
Pe cari cu mâna-i cruntă v-apasă Dumnezeu?

Binecuvântare

Când printr-o hotărâre a voilor din Slavă
Veni pe lume fiinţa psalmistului firavă,
Lăuză, -nspăimântată şi blestemându-şi ceasul,
Cu pumnii strânşi la ceruri îşi varsă tot necazul:

- "Cum nu-mi secaşi, Tu, sânii, ca să rămâie sterpi!
Şi nu-ncolţi mai bine în ei un cuib de şerpi!
Afurisită fie ispita trecătoare
Din noaptea când fui prinsă furiş de cingătoare.

Că m-ai ales din lume femeie de ruşine,
Să-i fie scârba tocmai bărbatului de mine,
Nu pot lepădătura s-o zvârl măcar în foc,
Ca un bilet de seară, ascuns, strâns glomotoc,

Aceeaşi ură, însă, cu care m-ai hulit,
Voi pune-o să-mi razbune greşela înzecit.
Spurcată buruiană, ieşită la lumină,
Îţi voi usca lăstarul bolnav, din rădăcină!"

Şi spumegându-şi fierea, şi împroşcând veninul,
Şi neputând pricepe ce-a întocmit destinul,
Ea singură aţâţă rugul nestins, de munci,
Păstrat, în Iad, pedeapsă ,uciderii de prunci.

Păzit din Cer, ca bezna de jos să nu-l mânjească,
Dezmoştenitul simte beţia îngerească,
Și-n tot ce-i gustă limba,în tot ce-i soarbe gura,
Sfinţit e dumicatul şi sfântă băutura.

Se zbenguie cu luna,vorbindu-i şi cântând,
Însufleţit de pilda Golgotei pe pământ,
Şi Sfântul Duh,ce-i poartă tot pasul şi-l îmbie,
Că-l vede vesel, plânge, ca pasărea zglobie.

Cine-i e drag se teme de el, şi fiecare,
Jignit de liniştita-i cu sine împăcare ,
Şi căutând să-l cruţe şi să îl uite,parcă,
Răbdarea cu cruzime sălbatecă i-o-ncearcă.

Cu pâinea lui cinstită şi vinul din pahar
Amestecă cenuşe şi un scuipat murdar,
Faţărnicia-i face s-arunce tot ce-atinge.
Un ins îl dă în lături, şi altul îl împinge.

Femeia lui îl face-n răspântii de ocară:
-"Fiindcă mi se-nchină, şi-i sunt ca o comoară,
Îmi voi încinge fruntea, ca idolii , cu laur,
Căci vreau să-mi umple poala,silit,cu sălbi de aur.

Şi beată de tămâie, de smirnă şi căldură,
De saţiu, de metanii, de fum, de băutură,
Voi şti să iau şi locul, de la bărbatul meu,
Batjocorit al celui ce-i este Dumnezeu.

Şi când voi fi de glumă şi jocul meu sătulă,
În mâna mea gingaşă putere e destulă.
Voi pune-o apasată pe piept şi, cu cinci unghii,
Drept, inima,-n cinci locuri, prin coaste i-o înjunghii.

Ca pe un pui de mierlă ce-ncepe să se zbată,
Voi smulge-o dinlăuntru, din piept, însângerată,
Şi ca să-i dau o cină mai bună, mai aleasă,
Voi arunca.o vie caţelului subt masă"

Spre cer, unde zăreşte un jilţ şi o minune,
Psalmistul îşi ridică smerită rugăciune,
Şi lunga scăpărare a nimbului rotund
Priveliştile lumii duşmane i le-ascund.

-"Blagoslovit fii,Doamne că este cu putinţă
Un leac de curăţire adânc, prin suferinţă,
Şi că această dulce,curată doctorie

Ne dă îndrednicirea la sfânta bucurie.

Eu stiu că îl aşteaptă în văile senine,
În rând cu heruvimii prea fericiţi, la tine
Pe cântăreţ o strană la veşnicul ospăţ,
Al cetelor de îngeri,şi caut să mă-nvăţ.

Ştiu că durerea este cea mai înaltă treaptă
Spre care nici ţărâna, nici omul nu se-dreaptă,
Şi ca-mpletind cununa mea nouă, tu mă legi
Să birui lumea toată şi timpurile-ntregi.

Podoabele cu pietre de preţ şi cu metale,
Lucrate-n giuvaiere de chiar mâinile tale,
Nu-s de ajuns cereştei aprinse diademe,
Strălucitoare-n timpul de peste om si vreme.

Căci numai din lumină şi rouă s-a făcut,
Din razele din vatra de zări de la-nceput,
Faţă de care ochii nesemuiţi ,ce mor,
Sunt cioburi de oglindă,în frumuseţea lor.

Celei prea vesele

Un peisaj încântător
E-ncântătoarea ta făptură
Îţi joacă zâmbetul pe gură
Ca boarea unui vânt uşor

Drumeţul trist ce-ţi iese-n cale
îşi simte sufletul vrăjit
În clipa când i-a răsărit
Splendoarea sănătăţii tale

În armonia de culori
Ce trupul tău îl inveşmântă

Poeţii-nchipuirii cântă
Un graţios balet de flori

Vestmântul tău multicolor
Cu inima ţi-l potriveşti
Nebună, tu mă-nnebuneşti
Şi te urăsc cum te ador!

Tânjeam în vesela grădină
Când soarele, bătându-şi joc
M-a sfâşiat cu lănci de foc
Din arzătoarea lui lumină

M-au umilit ca pe-un martir
Grădina, primăvara, firea
Şi pentru-a-mi răzbuna jignirea
Am pedepsit un trandafir!

Ascuns în umbrele tăcerii
Aş vrea să mă strecor la fel
În preajma ta, ca un mişel,
La ceasul tainic al plăcerii,

Să-ţi pedepsesc frumosul trup
Să-ţi sânger carnea-nspăimântată,
Nevinovatul sân de fată
Şi-o rană-n coapsa ta să rup,

Apoi, cu dulce voluptate,
Înfrigurat aş căuta
În astă nouă gura-a ta,
Să torn veninul meu de frate.

Cum stam în noapte

Cum stam în noapte lângă o groaznică ebree,
Cum şed două cadavre pe-un singur aşternut,

Mă prinse dor, alături de acest corp vândut,
De trista frumuseţe ce-n braţe n-o să-mi stee.

Vedeam cu-nchipuirea iar măreţia dragă
Şi ochiul ei puternic, cu farmec înarmat,
Şi părul ce-i făcuse un coif îmbălsămat,
A căror amintire îmi dau amor şi vlagă.

Cu ce smerenie trupul ţi-aş săruta pe veci,
Din talpa răcoroasă la pletele cernite,
Desfăşurând comoara de rasfăţări iubite,

De ai putea, regină prea crudă! doar o seară,
Storcând din ochi de piatră o lacrimă uşoară,
Să adumbreşti splendoarea pupilei tale reci.

Departe mult de-aici

Ştiu, tainic, un iatac în care,
Gătită şi fermecătoare,
E-o fată-n veşnică-aşteptare.

Pe sân îşi face vânt cu-o mână,
În pat culcată pe o rână,
Ascultă plânsul de fântână:

E casa Doroteii, unde
S-o legene pe răsfăţată,
Din depărtări uşor pătrunde
Suspin de briză şi de unde.

De sus în jos, cu grijă mare,
Uleiuri ung fragilul trup,
Răşini frumos mirositoare. -
Leşină într-un colţ o floare.

DE PROFUNDIS CLAMAVI

Strig, mila ta să-mi dărui tu, singura-mi iubire,
Din negre-adâncuri unde-mi stă inima pustie;
Trist univers e-acesta cu zarea plumburie,
În care-noată, noaptea, orori şi-afurisite;

Cad, şase luni, din soare sleite raze sure,
Şi, şase, stă pământul în noapte grea de smoală;
E-o ţară decât ţărmuri polare mult mai goală;
-Nici vietăţi, nici râuri, nici iarbă, nici pădure!
Mai groaznic chin nu ştie sărmana omenire
Decât cruzimea rece din îngheţatul soare
Şi noaptea, ca un Haos, căzută peste fire;

Râvnesc la soarta vitei ticăloşite, care
Să se cufunde-n somnul dobitocesc e-n stare,
Atât de-ncet vrea timpul din ghem să se deşire!

Don Juan în infern

Când Don Juan descinse spre unda subterană,
Lui Charon îi întinse obolul său, solemn;
Posomorât, moşneagul, cu faţa diafană
Dar braţ voinic, înşfacă lopeţile de lemn.

Femei cu rupte rochii şi piepturi dezvelite
Se zvârcolesc cu jale sub negrele stihii;
Şi ca o mare turmă de victime-oferite,

Gemea prelung în urmă-i cortegiul de stafii.

Râzând cu haz, valetul îşi reclama simbria,
Şi, mâniat, don Luis ţintea cu ochiul crunt,
Luând drept martori morţii ce populau câmpia,
Pe cinicul ce-şi râse de părul său cărunt.

Înfiorată, casta Elvira, sub zăbranic,
Lângă perfidu-i mire şi-amant de pe pământ,
Cerşea supremu-i zâmbet, ispititor, tiranic,
Dar cald de-nduioşare ca-n primul jurământ.

În negre valuri luntrea tăia o largă stradă,
Şi-n cale-un om de piatră la cârmă se-aţinea;
Însă, tăcut, eroul sta rezemat de spadă:
Ţinând nainte-i valul, la nimeni nu privea.

Eu n-am uitat-o încă...

Eu n-am uitat-o încă, în marginea cetăţii,
Căsuţa noastră albă, sălaş al singurătăţii,
Pomona ei de ipsos şi Venera-nvechită,
Ferindu-şi după ramuri făptura-i dezgolită;
Nici soarele, spre seară, în mantie superbă,
Părând - un ochi la pândă în cerul curios -
Că ne contemplă prânzul tăcut şi tacticos
Şi răspândind frumoase reflexe de făclii
Pe masa-ne frugală şi peste draperii.

Eu te slăvesc...

Eu te slăvesc totuna cu bolta înnoptării,
O, doamnă a tăcerii, o, vas al întristării,

Şi te iubesc, frumoaso, mai mult când îmi dispari,
Şi când, ca o podoabă a nopţilor, îmi pari
Că-ndepărtezi ironic adâncile zenituri
De braţele-mi întinse spre-albastre nesfârşituri.

Vreau să m-agăţ de tine, spre cer navală dând,
Cum viermii de-un cadavru se-agaţă mişunând,
Că-mi eşti prea scumpă, crudă jivină nemiloasă,
Chiar şi-n răceala-n care îmi pari şi mai frumoasă!

Examen la miezul nopţii

Când miezul nopţii a bătut
În râs ne punem o-ntrebare:
Anume ce-ntrebuinţare
I-am dat noi zilei ce-a trecut.
Azi, vineri, treisprezece, dată
Predestinată, pe cât ştim,
Din câte ne mai amintim
Am dus o viaţă blestemată.

Pe Crist, pe el, cel mai curat
Din dumnezei, fără-ndoială,
L-am atacat cu îndrăzneală;
Apoi la Cresus am mâncat
Şi-aici, ca bestia robustă
Să râdă şi pe plac să-i fim,
Am înjurat tot ce iubim
Şi-am lăudat tot ce dezgustă.

Noi celui slab i-am fost călău,
I-am arătat, ca toţi, trufia

Şi-am salutat adânc Prostia
Cu fruntea ei de taur rău.
Am sărutat stupida tină,
În faţă i-am îngenuncheat
Şi-apoi am binecuvântat
A lupanelor lumină.

Ca rătăcirea, în sfârşit,
S-o înecăm în nebunie,
Noi, slujitori de poezie,
Ce lucruri pure am slăvit,
Băurăm fără sete,-oriunde,
Şi fără foame am mâncat...
-Să stingem lampa, a ne-ascunde
În negură ne-ntârziat!

Făclia vie

În faţa mea merg Ochii cei de lumină plini,
Magnetizaţi de-un înger cu născociri savante;
Sânt fraţii mei avea aceşti doi fraţi divini
Ce-n ochii mei presară sclipiri de diamante.

Scăpându-mă de orice păcat copleşitor
Pe drumul Frumuseţii ei pasul mi-l imbie;
Mi-s slujitori şi totuşi eu sunt robitul lor;
Întreaga-mi fire-ascultă de-această faclă vie.

Voi răspândiţi, Ochi magici, o mistică lucire
De lumânări aprinse în plină zi; subţire,
Flacăra lor la soare păleşte dar nu moare;

Dar ele slăvesc Moartea, voi Viaţa; şi mereu
Cântaţi trezirea sfântă a sufletului meu,
Voi, aştri-a caror rază n-o stinge nici un soare!

Frumuseţea

Frumoasă sunt, cum este un vis cioplit în stâncă
Şi sânii-mi de care atâţia se striviră
Poeţilor o mută iubire le inspiră,
Materiei asemeni, eternă şi adâncă.

În larg azur ca sfinxul stau mândră şi ciudată;
Mi-i inima de gheaţă şi trupul cum sunt crinii;
Urăsc tot ce e zbucium tulburător de linii
Şi nu plâng niciodată şi nu râd niciodată.

Poeţii pe vecie ursiţi ai firii mele,
Ca-n faţa unui templu cu mândri stâlpi senini
Îşi vor petrece viaţa în studii lungi şi grele

Căci am ca să-i înduplec pe-aceşti amanţi blajini
Oglinzi în care totul mult mai frumos s-aşterne:
Adâncii mei ochi limpezi, plini de lumini eterne.

Genunea

Pascal şi-avea abisul cu dânsul mişcător,
– Vâltoare, vai! E totul, – dorinţă, gest, visare,
Cuvânt! Şi peste păru-mi stând drept, în clătinare,
Am resimţit adesea cum trece groaza-n zbor.

Sus, jos, şi pretutindeni, adâncul, larga zare,
Tăcerea, nesfâşitul mă ţin în gheara lor…
Şi Dumnezeu pe noaptea-mi cu-n deget ştiutor

Schiţează lungi coşmaruri, mereu renăscătoare.

De somn m-alungă spaima ca de un puţ profund,
Plin de nelămurite orori şi fără fund;
Văd numai veşnicie prin geamurile toate.

Şi duhul meu, de-a pururi cu ameţeli luptând,
Râvneşte-a nefiinţei insensibilitate.
– Din Numere şi Forme, nu pot ieşi nicicând!

Goază plăcută

Din acest vânăt cer ciudat,
"Plin, ca şi soarta-ţi, de blesteme,
Ce gânduri, om destrăbălat,
Coboară-n tine să te cheme?"

-Iubind tot ce-i întunecat,
Greu de-aşezat în loc şi vreme,
Eu ca Ovidiu alungat
Din raiul Romei, nu voi geme.

Cer sfâşiat, plin de ruine,
Mândria-mi se-oglindeşte-n tine!
Ţi-s norii dricuri care-n ele

Duc toate visurile mele
Şi în lumina-ţi prind să joace
Luciri din Iad, şi Iadu-mi place.

Havuzul

Ţi-s ochii osteniţi, iubită!

Închide-i, şi pe-adâncul pat
Rămâi culcată, toropită,
Cum desfătarea te-a lăsat.
Havuzul murmură afară
Zi, noapte, şi-mprumută glas
Iubirii care-n astă seară
M-a prins în dulcele-i extaz.

Clarul snop defoaie
Mii de flori,
Phoebe le înmoaie
În culori,
Lacrimi ca o ploaie -
Stropi sonori.

Asa şi duhul tău, văpaie
De pătimaşe fulgerări,
Cutezător o cale-şi taie
Spre vaste şi vrăjite zări.
Apoi, astâmpărată undă,
Ca un izvor care-a scăzut
În inima mi se cufundă
Pe povârnişul nevăzut.

Clarul snop defoaie
Mii de flori,
Phoebe le înmoaie
În culori,
Lacrimi ca o ploaie -
Stropi sonori.

O, tu, care-mi răsai divină
În noapte, dulce mi-e-n auz
Să simt, la sânu-ţi, cum suspină
Eterna şoaptă din havuz!
Foşniri de arbori, noapte, bură

Ce sună, luna ce colinzi,
Melancolia voastră pură
Încheagă dragostei oglinzi.

Clarul snop defoaie
Mii de flori,
Phoebe le înmoaie
În culori,
Lacrimi ca o ploaie -
Stropi sonori.

Imn frumuseţii

Vii din înalte ceruri sau ieşi din adâncime,
O, frumuseţe? Reaua şi buna ta privire
Împrăştie de-a valma şi fericiri şi crime,
De aceea tu cu vinul te potriveşti la fire.

În ochii tăi stau zorii cu serile-mpreună;
Sărutul tău e-o vrajă şi-o amforă ţi-i gura;
Şi când reverşi miresme de-amurguri cu furtună
Se face laş eroul, vitează stârpitura.

Răsari din hăul negru? Cobori din lumi stelare?
Destinul ca un câine de poala ta se ţine;
Şi bucurii şi chinuri tu semeni la-ntâmplare;
Stăpână eşti şi nimeni nu e stăpân pe tine.

Calci peste morţi de care îţi râzi cu mult dispreţ
Ai juvaieruri multe şi Groaza dintre toate
Nu-i cel mai slut şi-Omorul e un breloc de preţ
Pe pântecul tău mândru săltând cu voluptate.

Orbitul flutur zboară spre tine lumânare

Slăvindu-te drept torţă când a-nceput să ardă.
Acel ce-şi strânge lacom iubita-n braţe pare
Un muribund ce-n taină mormântul şi-l dezmiardă.

Că vii din iad sau luneci din cer, ce-mi pasă mie,
O, Frumuseţe! Monstru naiv şi fioros!
Când ochii tăi, surâsul, piciorul tău mă-mbie
Spre-un infinit de-a pururi drag şi misterios?

Sirenă rea sau Înger, drăcească sau divină,
Ce-mi pasă când tu – zână cu ochi de catifea
Mireasmă, ritm, lucire, o! singura-mi regină!
Faci lumea nu prea slută şi clipa nu prea grea?

Îţi las aceste versuri...

Îţi las aceste versuri, iar dacă al meu nume,
Corabie purtată de vânturi priitoare,
Ajunge-va odată la ţărmuri viitoare,
Însufleţind pe oameni cu-n vis din altă vreme,

Să-ţi fie amintirea un basm de altădată,
Un cântec spus pe-o veche şi ostenită strună,
Cu stihurile mele-nălţându-se-mpreună,
În tainice inele frateşte-ncătuşată.

- Făptură urgisită, din Iad la Dumnezeu
Nu-i nimeni să-ţi audă strigarea decât eu.
Iar tu, uşoară umbră, alunecând fugară,

Treci peste proştii care te-au socotit amară,
Dispreţuind grămada infamă care latră, -
Arhanghel cu ochi negri şi inima de piatră !

Laudă Franciscăi mele

Noi cântări ţi-nstrun eu ţie
Ramură care adie
Peste inima-mi pustie,

Învăscută-n flori surate,
Tu, mai gingaşă din toate
Ce mă mântui de păcate,

Şi cum râul Lethe-alină
Vlagă-mi dai, fântană lină
Pururi de săruturi plină.

Când în calea mea detună
A ispitelor furtună,
Te iveşti, zeiţă bună,

Ca o stea mântuitoare
Şi mă scapi de la pierzare
Inima ţi-anin pe-altare!

Lac vrăjit, izvor ce-mparte
Tinereţe fără moarte,
Glas dă-mi buzelor deşarte.

Nimicit-ai ce-a fost putred;
Zgrunţuros ce-a fost, e neted
Şi-a dat muguri ce-a fost veşted!

Pentru foamea mea, merinde,
Foc ce-n beznă se aprinde,
Du-mă spre liman, -nainte.

Dă-mi tărie-n gânduri bune,
Scaldă dulce şi minune
De mireasmă ce supune.

Pieptul mi-l cuprinde-ndată

Cu pieptar de za curată
În agheasmă înmuiată

Talger plin cu giuvaere
O, Francisca, -pâine, miere
Vin ceresc ce dă putere.

Metamorfozele vampirului

Femeia lângă mine se zvârcolea sălbatec
Asemeni unui şarpe zvârlit pe un jăratec
Şi frământându-şi sânii molatec şi barbar
Cu gura ei de fragă rosti dulceag şi rar:

“Am buze moi şi-n ele am tainica ştiinţă
De-a pierde-n orice clipă, pe-un pat, o conştiinţă.
Adorm orice durere pe sânii mei zglobii.
Bătrânii vin la mine cu zâmbet de copii.
Şi pentru-acela care mă vede-o dată goală
Sunt cer, sunt soare, lună şi linişte astrală!
În voluptaţi atâta de pricepută sunt
Când pe-un bărbat în braţe îl strâng şi îl frământ
Sau când îmi dărui sânii să-i muşte şi să-i sugă,
Timidă sau lascivă, puternică sau slugă,
Că-n patul care geme de-ncolăciri feline
Toţi îngerii nevolnici s-ar pierde pentru mine!”

Când din ciolane vlaga şi măduva mi-a stors
Iar eu cu lenevie spre dânsa m-am întors
Să-i dau o sărutare de dragoste, zării
Doar un burduf cu pântec umflat de murdării!
O clipă-am închis ochii cuprins de-o spaimă mare,
Şi când i-am deschis iarăşi spre zările solare,

În locul unde monstrul, cu-o clipă mai-nainte,
Stătea-mbibat de sânge, puternic şi scârbos,
Văzui acum un maldăr de mucede-oseminte
Scoţând din ele-un sunet scrâşnit şi fioros,
Un scârţâit de tablă strident, ca de morişcă
Pe care vântul, iarna, în nopţi pustii o mişcă.

Moartea îndrăgostiţilor

Paturile noastre fi-vor parfumate,
Şi-adânci divane sugerând morminte,
Flori pe etajere murmurând,ciudate,
Despre alte ceruri tainice cuvinte.

Ultimă caldură risipind,curate
Inimile noastre, două făclii sfinte,
Împărţi-vor dubla lor paliditate
Sufletelor noastre năzuind fierbinte.

Fi-va roş amurgul în misterele-albastre,
Nalta fulgerare, unică spre astre
Expirarea noastră plină de-amintiri;

Mai apoi un înger va deschide uşa,
Vrând să reînvie fostele iubiri,
Din oglinzi tăcerea şi din noi cenuşa.

Mormântul

Pe-o noapte de catran şi zgură
Dacă vreun bun creştin smerit
Pe-ascuns lâng-o dărâmătură
Îngroapă trupul tău slăvit,

Aici, când stele sfioase
Vor clipoci, de somn buimace,

Păianjenii vor ţese plasa
Şi viperele pui vor face;

Vei auzi într-una peste
Osânda bietei tale ţeste
Hăulituri de lupi hoinari

Şi vrăjitoare costelive
Hârjoana babelor lascive
Şi sfatul sumbrilor coţcari.

Mustrare postumă

Când vei dormi de-a pururi, frumoasa mea cea brună,
În fundul unei hrube de marmură şi când
Drept pat şi drept podoabă a trupului plăpând
Vei căpăta o groapă şi-o veştedă cunună;

Când piatra peste capu-ţi sfielnic apăsând
Şi peste şoldul moale de-o leneşă minciună
Din inimă-ţi va stoarce voinţă, vis şi gând
Oprind pe totdeauna colinda ta nebună;

Mormântul, bun prieten al sufletului meu
- El care cu poeţii de mult se sfătuieşte -
În nopţi de nedormire îţi va şopti mereu:

"Neroadă curtezană, acum la ce-ţi slujeşte
Că-n viaţă, ce plâng morţii n-ai vrut să înţelegi?"
- Şi, drept mustrare, viermii te-or roade nopţi întregi.

O fantomă

I
TENEBRELE

În văgăuna tristă şi urâtă
În care Dumnezeu m-a surghiunit,
Şi unde nici o rază n-a zâmbit
Iar noaptea mi-este gazdă mohorâtă,

Par un zugrav de soartă osândit
Perdeaua beznei s-o picteze, oarbă;
Un bucătar funebru, pus să fiarbă
Şi să-şi mănânce inima, silit.

Din când în când, luceşte, creşte, -apare
O stafie cu trupul minunat,
Cu dulce, -orientală legănare;

Şi când întregul trup s-a-nfăţişat,
Îmi recunosc vedenia divină:
E, neagră, EA, cea plină de lumină.

II
MIRESME

Prietene, vreodată-ai respirat
Cu-adâncă şi aleasă desfătare,
Tămâia care arde în altare,
Sau moscul dintr-un scrin demult uitat?

E farmecul cu care te îmbată

Aroma re-nviatului trecut;
E floarea ce-o culegi într-un sărut,
Sorbindu-i frăgezimea de-altădată.

- Din părul ei, pe umeri revărsat,
Jertfelnic de alcov, înmiresmat,
Se răspândea un aer de savană,

Iar frăgezimea trupului ei pur,
Înveşmântat în voal şi în velur,
Plutea ca un uşor parfumde blană.

III
CHIPUL DIN RAMĂ

Aşa cum rama-mbracă un tablou,
Dând preţ sporit desăvârşitei arte,
Şi cum de restul lumii îl desparte,
Învăluindu-l într-un farmec nou,

Tot ce-o-nconjoară: giuvaieruri rare,
Metaluri scumpe, mobila-ncrustată,
Nu-ntunecă făptura-i minunată,
Ci ea, ca-n cadră, mai frumoasă-apare!

Şi cum îi place-adesea să se mintă
Că toate-n jurul ei o îndrăgesc,
Şi-afundă-n perne trupul tineresc,

Mătasea fină s-o dezmnierde goală...
Şi-n sprinten salt sau lunecând domoală,
Ca o maimuţă mică - se alintă.

IV
PORTRETUL

Se mistuie în Moarte şi-n Durere
Văpaia care-n noi a strălucit...
Din ochii care-odată mi-au zâmbit,
Din gura ta, balsam de mângâiere,

Din revărsarea vie a luminii,
Din farmecul tău în care mă scăldam
Ce-a mai rămas iubirii? Ce mai am?
Un palid chip, nelămurite linii,

Pe care Timpul, gâde-al tineţii,
Îl şterge cu aripile-i haine,
În umbră-alunecându-l, ca pe mine.

- Dar, ucigaş al Artei şi al Vieţii,
Din gândul meu n-ai să mi-o smulgi pe Ea
O, desfătarea, nemurirea mea!

Ochii Bertei

Nu luaţi în seamă ochii mult lăudaţi, faimoşi,
Voi, ochi ai dragei mele, prin care-o adiere
Mai lină ca-nserarea se tulbură şi piere!
Vărsaţi asupră-mi noaptea vrăjită, ochi frumoşi!

Ochi ai copilei mele, voi adorate-arcane,
Cu magicele peşteri v-asemui într-adins
Unde comori de nimeni ştiute joacă stins,
De umbre-acoperite,-n letargice mormane!

Adânci şi mari sunt ochii copilei şi ascund,
Ca tine, Noapte-ntinsă, lungi scăpărări de foc
Cu Dorul şi Credinţa-mpletite la un loc,
Ce, pătimaş ori candid, scânteie în străfund.

Pisicile

Savanţi severi, plecaţi pe luneta planetară,
Ca şi amanţi frenetici, când vârsta li-e-n declin,
Iubesc voinica, blânda pisică din cămin,
Ca ei de rebegită, ca ei de sedentară.

Prietene ştiinţei şi voluptăţii vii,
Ele iubesc tăcerea şi-au spaimă de tenebre;
Le-ar folosi şi Iadul la cursele-i funebre,
De şi-ar pleca trufia felină spre-a servi.

Visând, ele s-aşază în nobilă ţinută,
Ca sfincşii ce-n deşerturi contemplă zarea mută,
Sau dorm în pacea nopţii şi-a visului etern;

Le luce magic coapsa de scînteieri mobile,
Şi pulberi, ca nisipuri de aur ce se cern,
Le scapără prin stranii şi mistice pupile.

Podoabele

Iubita era goală, şi după-a mea dorinţă
Asupra ei păstrase sonorele podoabe,
Purtându-le cu-un aer semeţ, de biruinţă,
Ce-l au, în zile bune, a' maurilor roabe.

Risipa de metaluri şi pietre, ce se-mbină
Şi-n scânteieri de raze tresar în joc şi cântă,
Îngemănarea-aceasta de sunet şi lumină
Privirea mi-o vrăjeşte şi inima mi-o-ncântă.

Culcată între perne, ea se lasă-ndrăgită
Şi surâdea, plăcându-i cum se-nalţă s-o scalde
Iubirea mea tăcută, ca marea liniştită
Când vrea să prindă ţărmul în braţele ei calde.

Mă urmărea cu ochii tigroaicei îmblânzite,
Şi încercând alene atrăgătoare poze,
Dădea candoare pură lascivelor ispite
Şi-un farmec nou acestor trupeşti metamorfoze.

Şi umerii, şi braţul, şi pulpele rotunde,
Mi se-mbiau privirii cu luciul lor de piele;
În mlădierea lină a lebedei pe unde,
Şi pântecul, şi sânii - ciorchinii viei mele -

M-ademeneau mai dulce ca îngerii pierzării,
Smulgându-mi bietul suflet din liniştea adâncă,
Unde-l lăsasem singur, pe-o culme a uitării,
Să doarmă în cristalul palatului din stâncă.

Mi se părea că-n voie, un meşter desenase
Pe trunchiul Antiopiei un bust ca de băiat,
Şi mijlocul, pe şolduri, uşor i-l subţiase...
Ce splendid era fardul pe chipul ei bronzat!

- Apoi cu-ncetul lampa se stinse, şi-n odaie
Zăream numai căminul cum flacara-şi răsfrânge,
Iar focul, trimiţându-şi suspinul în văpaie,
Tot trupul ei de ambră i-l îmbăia în sânge.

Reculegere

Cuminte fii durere,şi mai ales fii calmă...
Ce dor ţi-era de seară şi seara a venit
Eşarfa-i violetă oraşul a-nvelit
Dând unora nelinişti,altora vis,să doarmă!

Şi-n vreme ce o gloată de muritori,o turmă,
Sub bicele plăcerii-acest călău setos-
Culege-va tristeţea într-un festin hidos,
Durere tu, dă-mi mâna;rămâne-vom în urmă,

Departe priveşte cum se pleacă în haine peticite
Peste balcoane-n ceruri,toţi anii de ispite
Iscând de prin adâncuri doar un regret ardent.

Iar soarele pe moarte s-a pustiit în peşteri
Şi ca un lung linţoliu întins peste Orient,
Blândeţea nopţii-ascult-o,iubito,cum păşeşte!

Ia seama fiu al jertfei,prin lumea-n care treci
Să-nveţi din tot ce piere cum să trăieşti în veci!

Sed Non Satiata

Ciudată zeitate cu trupul brun şi plin,
Împrăştiind mireasmă de mosc şi de havană,
Făcută de vreun obi, de-un Faust din savană
Cu şold ca abanosul lucios şi mers felin,

Mai bine decât opiul sau cel mai straşnic vin
Vreau elixirul vrajei pe-a gurii tale vrană;
Când poftele-mi spre tine pornesc în caravană
Ţi-s ochii oaza-n care adoarme orice chin.

Prin aceşti doi ochi negri, ferestre-a'firii tale,
O, demon fără milă, dă-mi flăcări mai domoale;
De nouă ori în braţe nu-s Stixul să te strâng

Şi vai, nu sunt în stare, o, tu, prealibertina!
Ca să-ţi sfărâm curajul şi-avântul să ţi-l frâng,
Să fiu la fel în patu-ţi ca-n Hades Proserpina.

Sonet de toamnă

M-ai întrebat, cu ochii tăi limpezi, de cristal:
“Iubitul meu cel straniu ce daruri îmi găseşte?”
-Iubito, taci! Ţi-aş spune că inima-mi doreşte
Candoarea ce-avusese străvechiul animal!

Tu, care-mi legeni somnul cu mângâieri uşoare,
Să nu ştii niciodată cumplitu-mi nenoroc,
Nici taina scrisă-n mine cu litere de foc!
De patimă mi-e silă şi orice gând mă doare.

Uitarea

Vin` lângă mine, suflet veninos,
Molatec monstru, fiară adorată !
Vreau să-mi înfăşur mâna-nfiorată
În coama părului tău greu şi gros;

În rochia ta cu falduri parfumate
Vreau capu-ndurerat să mi-l scufund
Şi ca pe-un stins buchet să sorb profund
Mireasma dulce-a dragostei uitate.

Nu să trăiesc, să dorm aş vrea mereu !

În somn îţi voi aşterne fără teamă
Pe trupul tău cu străluciri de-aramă
Un nesfârşit sărut prelung şi greu.

În patul tău, abis de desfătare,
Se stinge orice gând chinuitor
Şi gura ta e-un nesecat izvor
De săruturi şi aprigă uitare.

Robit acestui crud şi drag destin,
Voi asculta poruncile-i perfide
Şi, mucenic blajin care-şi deschide
El însuşi rănile, de râvnă plin,

Voi suge-otrava binecuvântată,
Adormitoare-a vechilor torturi,
Din vârfu-acestor sâni rotunzi şi duri
În care n-a fost suflet niciodată.

Un hoit

Un hoit
O, suflete-aminteşte- i priveliştea murdară
Ce-atât de mult cândva ne-a umilit
În diminea a-aceea cu molcom cer de vară ;
Un hoit scârbos pe un prundiş zvârlit,

Îşi desfăcea asemeni unei femei obscene
Picioarele şi, puhav de venin,
Nepăsător şi cinic, îşi deschidea alene
Rânjitul pântec de miasme plin.

Putreziciunea asta se răsfăţa la soare
Care-o cocea adânc şi liniştit
Vrând parcă să întoarc Naturii creatoare
Tot ce-adunase ea, dar însutit

Şi cerul privea hoitul superb cum se desfată
Îmbobocind asemeni unei flori ...

Simţind că te înăbuşi, ai şovăit deoadată
Din pricina puternicei duhori.

Din putrezitul pântec pe care muşte grase
Zburau greoi cu zumzete-ascuţite
Curgeau oştiri de larve ca nişte bale groase
De-a lungu-acestor zdrenţe-nsufleţite.

Cu legănări de valuri şi sfârâit de foale,
Zvâcnind şi opintindu-se din greu
Părea că trupul iar şi, umflat de-un suflu moale,
Trăieşte înmulţindu-se mereu.

Şi-această lume-ntr-una vuia cântând ciudat
Ca vântul sau ca apa curg toare
Sau un grăunte care, necontenit mişcat,
Se-nvârte ritmic în vânturătoare.

Aproape ştearsă, forma acum nu mai era
Decât un vis, o schi ce tânjeşte
Pe pânza şi pe care artistul o reia
Şi doar din amintire o sfârşeşte.

Unei creole

În ţara cu miresme şi mângâieri de soare
Am cunoscut sub leasă de arbori purpurii,
De unde pică lenea pe gene-n tremurare,
O nobilă creolă cu nuri ce nu-i poţi ştii.

E cald şi pal obrazul ei; bruna vrăjitoare
Păstrează-n port mărire şi mlădieri domneşti;
Şi mândră ca Diana păşind la vânătoare,
Zâmbeşte cu ochi siguri şi calmi când o priveşti.

Dacă ai merge, Doamnă, în ţările slăvite,
Pe ţărmurile Senei şi Loarei înverzite,
Frumoasă, demnă numai de feudali pereţi,

Ai face ca, în taină de tânără umbrire,
Sonete să-ncolţească în inimi de poeţi,
Ce s-ar târâ ca negrii, robiţi de-a ta privire.

Unei mizerabile

Picioru-ţi fin ca mâna-i, iar şoldul împlinit
Ar fi de cea mai mândră din albe pizmuit;
Se-ndrăgosteşte-artistul de dulcea ta făptură;
Mai negri decât pielea ţi-s ochii de velură.
Pe ţărmul cald şi-albastru ce-ţi fu ursit de Zeu,
Ai rostul s-aprinzi pipa stăpânului mereu,
Să fie-n sticle apa şi rece şi-aromată,
Iar zarva ţânţărimii, de pat îndepărtată,
Şi când platanii cântă-n al dimineţii ceas,
De prin bazar să cumperi banane şi-ananas.
Desculţă, ziua-ntreagă te duci unde ţi-e vrerea
Şi cânţi în şoaptă arii vechi cum nu-s nicăierea;
Şi când coboară seara în mantii stacojii,
Uşor pe-o rogojină tu corpul ţi-l mlădii
Si visele-ţi sunt numai de colibri-mpânzite,
De-a pururi, ca şi tine, gingaşe şi-nflorite.

Copilă fericită, ce gânduri îţi abat
Să vezi pământul Franţei de chinuri secerat
Şi, dându-ţi viaţa-n mână de marinar vânjoasă,
Să te desparţi de scumpii tăi tamarini de-acasă?
Tu, ce pe jumătate în voal te-nveşmântezi,
Aicea, zgribulită de grindini şi zăpezi,
Cum îţi vei plânge traiul de dulce libertate

Când, coapsele fiindu-ţi brutal încorsetate,
Ar trebui ca cina să-ţi strângi din glod, şi cum
Vei vinde-al vrajei tale tulburător parfum,
Cu ochiul stins văzându-ţi prin paclele murdare
Cocotierii lipsă în năluciri fugare!

Unei trecătoare

Asurzitoare, strada în jurul meu mugea.
Înaltă şi subţire, durere maiestuoasă
În voalurile-i negre de doliu fastuoasă
Şi mândră, o femeie trecu prin faţa mea.

Cu sprinten mers şi zvelte picioare statuare.
Eu mă-mbătam privind-o şi beam, ca pe-un venin,
Din ochiul ei, cer vânăt de uragane plin
Plăcerea ce ucide şi vraja care doare.

Un fulger…apoi noaptea! – Făptură fără drum,
Tu care cu-o privire m-ai renăscut deodată,
Abia în veşnicie te voi vedea de-acum?

În alte părţi, departe! Târziu! Sau niciodată!
Căci nu-mi cunoşti cărarea, nu ştiu spre ce mergeai,
O, tu zadarnic dragă, o tu care ştiai!

Uriaşa

Pe vremea când Natura, cu vlaga ei poznaşă
Năştea mereu ciudate făpturi şi monştri noi
Mi-ar fi plăcut alături de-o fată uriaşă
Să stau ca-n preajma unei regine un cotoi.

Mi-ar fi plăcut pe-ncetul s-o văd schimbându-

şi firea
Pietrosu-i trup în jocuri cumplite înflorind
Să bănuiesc din ceaţa ce-i tulbură privirea
Văpăile ascunse ce-n sufletu-i s-aprind;

În voie să cutreier magnificele-i forme,
Să urc încet pe coama picioarelor enorme
Şi, vara, când trudită de soarele păgân

Se-ntinde pe câmpie cu mâinile la frunte
Să dorm domol la umbra vânjosului ei sân
Cum doarme-un sat în pace la poalele-unui munte.

Vinul amanţilor

Frumos e azi văzduhul! Sprinteni,
Fără căpăstru, fără pinteni,
Să ne-avântăm călări pe vin
Spre-un cer feeric şi divin!

Ca unor îngeri arşi de jarul
Lungoarei, iată, în cleştarul
Albastru-al dimineţii vraja
Mirajul ne-aruncă mreaja!

Domol alunecând împinşi
De mult isteaţa volburare,
De-un paralel delir cuprinşi,

O, sora mea, fără-ncetare
Vom alerga, scăpaţi de rele,
Spre raiul visurilor mele.

Table of Contents

Poezii

Table of Contents

Poezii 1